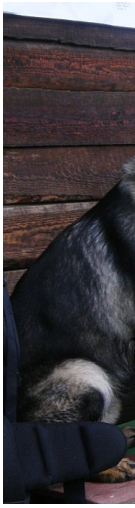
Juan provázel Trapsavce od jeho začátků v roce 1971. Patřil k nejaktivnějším psavcům a do soutěže, nebyl-li zrovna v porotě, přispíval až do roku 2012. Pár týdnů po trapsaveckém ohni, na němž se jako každý rok bouřlivě zapojoval do povídání o psaní, odešel navždy. V soutěži je stále nejúspěšnějším trapsavcem všech dob, zejména jeho sbírka druhých míst je těžko překonatelná, byť na Zlatého Trapsavce dosáhl „jen“ v roce 1999. Posbíraných zkušeností dokázal skvěle využít a formě jeho poezie z posledních let by se jen stěží dalo něco vytknout.

Juan byl také aktivním muzikantem a autorem písní, kytaru vezl vždy s sebou a málokdy vydržel nepřidat se nebo i sám táhnout hraní. Od mládí se věnoval kynologii a tak ho pravidelně provázeli i jeho čtyřnozí kamarádi. Se svojí ženou Aťkou pomohl Trapsavci, když se ujal jeho organizování v devadesátých letech. Nabízím vám dnes právě již zmíněného Zlatého Trapsavce, tři poslední básně z Trapsavce 2012 a starší povídku Regulace stáří.

Příjemné čtení

Další dílka a informace najdete zde:

http://www.folktime.cz/povidky/6711-jak-jsem-konecne-dostal-zlateho-trapsavce.html
http://www.folktime.cz/z-luhu-a-haju/renesancni-podzim-u-juana.html
http://www.folktime.cz/povidky/tri-mouchy-jednou-ranou-bez-klobouku-bos.html
http://www.folktime.cz/pohlocas-povidky/4185-monodialog-pred-predjarim.html
http://www.folktime.cz/pohlocas-povidky/3976-ztraceny-pes-sneni.html
http://www.folktime.cz/pohlocas-povidky/3658-tramp-barnabas-a-tramp-houzvicka-brana.html
http://www.trapsavec.cz/news/zemrel-nejuspesnejsi-trapsavec-juan/
http://www.trapsavec.cz/products/zarucni-doba-b-/
http://www.trampsky-magazin.cz/povidky/11-basne-jaromir-hlavaty-juan-97.html
http://foglar.ezin.cz/index.php/pisne/vsem_hochum_od_bobri_hraze

xxx

Liják mi padá na vobočí
jak sochám dědka Wabiho
Nebesa na mě něžně močí
a bouřka bručí: “Zabi ho.”

Sešel jsem z cesty - to je tím
nikdy jsem neposlouchal rád
Vyznavač dětí kopretin
měl radši žízeň nežli hlad
Pouštěl si draky na provázku
hrál čáru o velikej rum
Nečekal nikdy na otázku
zda smí se věřit zázrakům
Chodil jsem vždycky přes závory
co na tom jestli měl jet vlak
A policajtům říkal: Sorry!
Na batlu nosil lesní znak
Nikdo mě nikdy nepředělal
tak holky házely mě lvům
Vzteky jsem vobčas trochu zbělal
pak uctíval jsem akord strun
A tak mě berte, jakej jsem
teď právě mokrej na kůži
Vobčas pokřtěnej úletem
Sám sobě však nic nedlužím

Zlatý Trapsavec 1999

Nic mi neschází

Co by mi scházelo, vždyť lékárny jsou plný
Co chodím na kafe i pivo čepujou
Občas si koupím na banjo nový struny
Nakopu ty, co pořád žalujou
Co bych si stěžoval na pravdu v novoluní
Je trochu komická jak vládní lívance
Kopyta mustangů mi ještě z jara duní
Kus špeku stačí mi zabalit do rance
Do vlaku pomoz mi-tak to ti budu vděčný
Do skal už nedojdu a to mi není vhod
V tom mastným stetsonu se těžko balej slečny
A z prostých důvodů mi chybí jeden schod
Jinak však pohoda, tak jak to Samson zpívá
Kiďák má červený a Wabi sprostej rum
A v báru nebeským z nich každej nudou zívá
Těžko si najmou ten svůj dům...
Co by mi scházelo-jen ten směr za Nirvánou
A volná vstupenka na country bez hranic
Housku mít z pekárny tak trochu více slanou
A pak už opravdu a vážně - skoro nic!

Trapsavec 2012

Těšení

Průsvitní andělé jsou všichni do mínusu
Tak Zima vzkazuje, že mnohým přišla vhod
Co jsem se natěšil na Svatomartinskou husu
Teď bych ji vymazal. Jen znát ten tajnej kód
I pivo zamrzá, ač je na sedmým schodě
Ptákům se v povětří zastaví osrdí
Zima se nemazlí i když je v ženským rodě
Postavy u ohňů to vážně potvrdí
Snad už se dočkáme podbělu na zápraží
Sluneční krasohled je z jara popleten
Důvodů k toulání si ještě pořád vážím
a fakt mi nevadí těšit se na květen...

2. místo poezie oldpsavců Trapsavec 2012

Vzpomínkový relief

Je vzpomínkový relief pod lapačem snů
Pár placek z potlachu s koženými oušky
Už dávno nehraju tu roztoulanou hru
V mým blízkým okolí se kácej suchý soušky

Jsou trpký půlnoce kdy spánek kamsi zmizel
A stránky od knížek zas k ránu osleply
Do jara daleko - se zimou mám svízel
Jen kachny nad řekou hladinu zametly

Vandry jsou bez výhod - a ladím do G duru
Kam jste mě pozvali tak tam už nedoufám
Písniček naložím tak zhruba plnou fůru
A když je nevidím - tak alespoň poslouchám

3. místo poezie oldpsavců Trapsavec 2012

Regulace stáří

„Jo hochu, už nejsme nejmladší," povídám takhle jednou na štrece, když už mi připadalo, že jako už nemůžu. Hřešil jsem na to, že tu není nikdo z naší psavecké bandy a že mou samomluvou trpí jen můj pes Lesan. Oni totiž vědí, že nemám nárok úpět nad věkem, neboť

ještě nemám za sebou tři křížky, načež se nemohu počítat do jejich klubu dědků. „Nojo, mě už opravdu bolej nohy a celej hřbet vod rance, Nebudem vodpočívat?“ Lesan se vyčítavě podíval, jako že nám chybí už jen kousek na vršek Zakletýho, ale pak se stulil k patě smrku, kde nebylo tolik sněhu a trpělivě sledoval, jak si cpu fajfku a funím jak sentinel. „Koukej, ještě kus a pak budem na fleku, je tam takovej betonovej barec, říkaj tomu řopík, vohřeju si šmejdu, tobě vosmahnu kus držky ,co ti vleču vod rána na zádech, pak budem ležet, koukat do vohně a lenošit, jo?“

Lesan moudře koukal a už byl zase kus vepředu. Konečně jsme došli až k trianglu, odkud bylo na ten malej bungr, kam jsme se kdysi sjížděli a považovali ho za svůj, vidět. „A hele bráško, máme vobsazeno,“ povídám když jsem zahlíd jak se z bungru čoudí. A než jsem to domyslel, ženou se k nám dva čuvači, bílí jak ta pláň vokolo a jen jazyky dávaj na dálku tušit, že mají čím nás kousnout. Lesan se připravil do bojový posice a ohlíží se po mě, jestli mu jako neřeknu, aby toho nechal, což by jistě ve svým postavení uvítal. Tak mu to řeknu a už je za mnou, odkud lišácky pokukuje co a jak. V tom se ale vodhrne celta, která visí na vchodě a ven vykoukne fousatej ksicht: „Kluci, alou na místa, to je tramp a ti se nežerou, to byste mohli vědět.“ Kluci poslechli a já i Lesan jsme si značně oddychli.

Ven vylez takovej stařík, celej v kůžích jako z knížek pana Londona, podává mi ruku a říká: „Já jsem Šedivec, jinak Lojza Šedivej z Olešnice, ahoj…“ „A..A..Ahoj,“ povídám skoro normálně a koukám jak pět na šest na ty krásný kanadský sáně s postrojema, co jsou hned vedle. „To jsou vopravdický?“ „Ne, z marcipánu, hahaha… To víš, už jsem nějakej ten pátek v důchodu a tak si hraju. Jezdil jsem sice už dřív, ale teď mám na to víc času. Chceš rum?“

Bodejť by někdo nechtěl. Aspoň se drobet vzpamatuju. Kluci se vočuchávaj s Lesanem, von není žádný prtě, trošku přerostlej vovčák, ale myslím, že teď bude mít komplex. No co, já ho mám už taky hezkou řádku roků. Ten komplex. A tak si medíme u ohně, kecáme vo všem a znova dokola, Šedivec nepohrd lanšmejdem a pesani se dělej vo držky. Ty vařený. Tak tohle by měli vidět kluci z party, co se teď válej na chalupě (jména taktně vynechávám), říkaj si dědci a v zimě nevyjedou, neboť plotýnky jsou svinstvo.

A Šedivec tady rajtuje po hřebenech, bágl mu vozej jeho „kluci“ a je jen pár let v důchodu.

V duchu jsem vodvolal svou počáteční větu o stáří a ty saně začnu dělat co nejdřív. Důchodu se totiž nemusím dožít, když si příští rok můžu začít podle psaveckejch regulí říkat „dědek“.

3. místo povídek pokročilých Trapsavec 1983